

No. 12. }

December 1882.

{ 8de Aargang.

Julekvad.

(Gammel latinsk Julepsalm).

Jeg synger Julekvad,
 Jeg er saa glad, saa glad,
 Min Hjertens Jesus hviler
 I Stald og Krybbe trang,
 Som Sol hin klare smiler
 Han paa sin Moders Fang.
 Han er Frelser min. ;:

O Jesu, du Barnlil,
 Dig længes jeg saa til!
 Kom, trøst mig allefinde,
 Træd ind, om her er smaat,
 Lad mig dig se og finde,
 O, da har jeg det godt!
 Drag mig efter dig! ;:

Hvor er Gud Fader mild,
 Sin Søn os sende vil!
 Vi vare plat fordærvel
 I Synd og vor Udyd,
 Saa har han os forhvervel
 Af Himlens, Himlens Fryd.
 Gaa, var vi der! ;:

Hvor er vel Glæde stik,
 Som op i Himmerig,
 Hvor alle Engle føede
 En ny og listig Sang
 For Herrens Stol og Gæde
 Til Guds Basuners Klang!
 Gaa, var vi der! ;:

En Juleaften.

Juleaftens Dag 1863 sad en ung Præst paa sit Studerværelse i Præstegaarden i K., en liden Landsby oppe mellem Bjergene. Det var endnu tidlig paa Formiddagen; paa Bordet laa en oplagen Bibel og rent, hvidt Papir, hoorpaa ikke var skrevet mange Ord; thi hvormeget Præsten end havde grundet og studeret baade idag og de foregaaende Dage, vilde det ikke gaa med at skrive Prædiker, og i de følgende Høitidsdage skulde han prædike hele 5 Gange! Han var derfor nedtrykt og mismodig; thi en Præst er saare ilde tilmode, naar Klotterne falde til Kirke uden at spørge efter, om Tiden falder ham bekvæm. Han var ogsaa nedbøiet af andre Grunde; thi hans Hjem havde tilforn været et Sangens og Glædens Paulus, men var bleven forvandlet til et Sorgehus, hvor Frydens Harpe var stemt til Klage. Sin Morgen vilde Jammeren næsten overvælde ham, naar han tænkte tilbage paa Fortiden, som man gjerne gjør ved saadanne Milepele paa Livets Vandring, som Høitidsaftnerne ere. „Al, forrige Jul — isjor Juleaften —, hvor ganske anderledes var Alt da end nu!“ Det gik smaat med Arbeidet, skjønt han sad bøiet over Papiret, men desto høiere steg Klagen fra det fattige Hjerte op til den rige Faders Throne, til Ham, der er langt borte og dog nær hos den, der paakæder Ham. „Hjælp, min Forbarmer! Hjælp, himmelske Fader!“ lod det, og snart skulde det naadefulde Løfte opfyldes: „For de raabe, vil jeg svare — for de tale, vil jeg høre!“

En sagte Banken paa Døren forstyrrede ikke Præsten; forst da den blev gjentaget lidt stærkere, raabte han: „Kom ind!“ Døren blev langsomt aabnet, og en ung, vakker Vondpige traadte ind i Værelset. Hun var simpelt, endog fattigt klædt; men hun var ren og ordentlig og net, Trækkene vare ædle, og i Diet stod et Evangelium at læse. Hun hilfede venlig og satte en liden Kurv ned paa Gulvet ved Siden af Præstens Stol. „Jeg vilde saa gjerne give min kjære Præst en liden Julegave“, sagde hun und-

selig rødmende. Præsten, der om Høsten havde konfirmeret Pigen, troede, at hun efter Siebets Skik vilde give ham Ebler eller Æg og vilde til at aabne Kurven. Men Pigen raabte ivrigt: „Nei, lad Raaget være lukket, ellers flyver den ud!“ „Hvem flyver ud?“ spurgte Præsten. „Agerhønen!“ var Svaret. Ganske rigtig, i Kurven laa en levende Agerhøne, frisk og uskadt, ikke et Lem var bruffet, ikke en Fjer krummet, et Pragteexemplar i sit Slags.

De Jagtkyndige blandt vore Læsere ville vel undre sig over, hvorledes hun havde kunnet faa fat paa en levende Agerhøne, da disse smaa Dyr ere sty og vanskelige at fange, som om de forud skulde vide, hvad der venter dem, naar de falde i Menneftahaand. Vi vilde lade den lille Lovise selv berette, hvorledes Agerhønen var bleven hendes Eiendom. Fortællingen flød ikke saa let fra de unge Læber som her fra Pennen; stammende og afbrudt af Taarer, hvis Værd Læseren selv maa bedømme, fortalte Pigebarnet:

„I mange Maanedes har jeg tænkt som saa: „Al, om du hadde en Julegave til din kjære Præst, som er saa bedrøvet“. De ved, Hr. Pastor, hvor fattige vi ere, iaar have vi ingen Ebler, og Hønsene have endnu ikke begyndt at lægge Æg. Derfor kunde jeg ikke sige Noget til mine Forældre; men til den kjære Gud har jeg sagt det, jeg har bedet Ham skænke mig Noget, som jeg kunde give min Præst. Vor Herre er jo saa rig og saa fuld af Medlidenshed, og jeg vilde ikke have det til mig selv. Men jeg fik Intet, og jeg blev saa sorgmodig; thi jeg tænkte, Gud vilde ikke høre mig. Men hvad hændte — tidlig imorges, medens alle de Andre sov, var jeg nede i Kjøkkenet for at lægge Jid paa, og jeg tænkte igjen paa det Samme. Døren er afbøet paa Midten; den nederste Del var lukket, men den øverste havde jeg aabnet, for at Dagslyset kunde komme ind. Bludselig fløi denne lille Agerhøne ind af Døren, satte sig paa Gulvet lige ved mine Fødder og lod sig uden Modstand fange, ligesom den havde kjendt mig.

Nu tænkte jeg strax: „Her sender Gud dig den Julegave til din Præst, hvorom du saalænge har bedet.“ — Saaledes fortalte Pigen med nedslagne Vinge; Præsten syntes, hun lignede en Guds Engel, og tænkte paa, hvor skjøn hun vilde være, naar hun engang stod i sin himmeliske Faders Hus og fik høre den Herre Jesus sige: „Salig er du, som har troet!“

Kloge og lærde Folk ville vistnok sige, at det var en „Tilfældighed,“ at Dyret stoi ind just paa den Dag, som Pigebarnet behøvede det, et „Tilfælde,“ at Pigen kom til Præsten just i den Time, han trængte saa haardt til aandelig Bederfængelse, et „Tilfælde,“ at de begge to havde bedet om en Julegave, og at de stode sig saa underlig. Jeg siger som saa: De gode Herrer, der filosofere saaledes, flyve for høit for mig, jeg kan ikke være med; skulde de og deres Ege engang styre Verden, forgif vi vist af Kjedsommelighed Alle tilhøbe. Jeg ved ikke, hvorledes Sagen er gaaen til, men saaledes er det skeet, og jeg ved heller ikke, hvoraf det kom sig, at Agerhønen var saa menneskenlig, saa opfrende at byde sig selv frem; men forvist ved jeg, at Barnets Naab har steget op til Faderens Throne. Jeg vilde lade uafgjort, hvem der glædede sig mest hin Juleaften, enten Præsten eller Pigen; men fra tilforladelig Kilde ved jeg, at de begge græd af Glæde, at de hver for sig gif ind i sit Kontammer, lukkede sin Dør og bad til sin Fader i Himmelen. Menneftet kan fatte Meget, men ikke Alt. Jeg vilde nødigt bygge og bo med et Mennefte, der ikke i Troen kan tilegne sig Andet, end hvad han fatter med sin Fornuft, og endnu mindre vilde jeg gjøre den sidste store Fjthning i hans Selstab.

Fra det Dieblik af, at det troende, bedende Barn havde været hos Præsten med Julegaven, var han ikke længere forfagt. Agerhønen minde ham om de Navne, der bragte Profeten Elias Kjød og Brød i Hungerens Dage. Dette Under har ofte forekommet ham altsor stort; thi det er jo en bekjendt Sag, at de graadige Navne skulle

lidet passe til Fattigforstandere. I sit Næb bragte de fordm den bedende Elias Noget af den Overflod, Gud havde givet dem — Agerhønen bragte sig selv til det bedende Pigebarn, saa til den ensomme Præst og fremdeles til den hele Menighed; thi Agerhønen hjalp Præsten at prædike i Julehøitiden, skjønt dens Liv allerede var osret. Naturligvis htrede Præsten ikke et Ord om hele denne lille Tildragelse; men han fremholdt, hvor saligt det er at være Barn i Guds Rige, og da han selv solte sin Barneret, kunde han med større Frimodighed vidne om det lille Barn, der saa i en Krybbe, men havde Himmel og Jord i Eie. Han feirede en salig Julefest mellem de høie, stille Bjerge og jubede med David: „Det er lystigt, naar Herren hører min Røst og mit Naab; derfor vil jeg raabe til Ham alle mit Livs Dage!“

(D. Funck).

Lam og Løve.

Ligesom Kristus baade var et Lam og en Løve, saaledes skal ogsaa enhver Kristi Discipel være et Lam i Taalmodighed og Mildhed, men paa samme Tid ogsaa en Løve i Mod og Kraft.

Straffet Usandhed.

En Fader, der var paa Reise, siger til lille Karl, som vækker Hovedet ud af Waggonvinduet: „Pas paa, Binden tager tilhødt din Hat, naar du vækker dig saa langt ud.“ Da Karl ikke lystret, snapper Faderen rask Hatten af Hovedet paa ham og skjuler den bag ved sig. „Saa, nu er Hatten sloiten!“ — Karl hylter frygtelig. Et Dieblik efter siger Faderen: „Na, vær stille og pas paa! Naar jeg sloiter, kommer din Hat igjen!“ Den Gamle sloiter og sætter i det samme rask Hatten paa Karls Hoved, hvorefter Taaverne diebliftelig standsede. „Kan du se, der kom den.“ Medens Fader og Moder ere fordybede i Samtale, kaster Karl med Vilje sin Hat ud af Waggonvinduet og siger: „Fader, sloit en Gang endnu!“

Bagtens Ark med Naadestolen.

(Læs 2 Mos. 25, 10—22).

Denne prægtige af Sittimtræ og Guld forfærdigede Kiste stod i det Allerhelligste af Jødernes Tabernakel og Tempel. I den forvaredes Lovens Tavler. Det kostbare Laag med de 2 Cheruber kaldtes Naadestolen. Den var et Forbillede paa Kristus. Ligesom dette Laag dækkede Lovens Tavler, saa har Kristus opfyldt Loven for os og borttaget dens Forbandelse. Der over Naadestolen aabenbarede Gud sig i den gamle Pags Tider. Kun Ypperstepresten maatte en Gang om Aaret paa den store Forsoningsfest med Offerlammet for sine og Folkets Synder træde ind i det Allerhelligste. Ved Kristi Komme i vor Natur er Gud aabenbaret i Kjød, den sande Naadestol aaben for Alle.

Og som de 2 Cheruber skue ned paa Naadestolen, saa begjære ogsaa Englene at indfuge i denne store Gudsfrygtigheds Hemmelighed.

Bagtens Ark toge ogsaa Israels Vorn med sig i Krigen, ved den seirede de, og for den styrkede Afgudsbillederne til Jorden. Meget mere skulle vi i Anledning af Kristi Komme i vort Kjød og Blod synge:

Guds Ark er kommen i vor Leir,
 Thi sjunge vi om Fryd og Seir,
 Mens Hjertet sig kan røre.

Paa vort Billede se I ogsaa Skuebrodsbordet med, hvad dertil hørte, hvorom I kunne læse i 2 Mos. 25, 23—30.

Julegranen.

Se Grauen, den er Troens Træ;
 Den har jo Kors saa mange
 Og peger med sin rante Top
 Frimodig mod Guds Himmel op
 I Vinternætter lange.

Og den er ogsaa Haabets Træ,
 Det er ei svært at sjonne;
 Den staar jo altid smuk at se
 Trods Vinterfuld og Vinterfne
 Med Grene friske, grønne.

Dg den er Kjærlighedens Tre,
 Det er jo let at nemme;
 Naar nojent er hvert andet Træ,
 Hver fattig Jungl den giver Ræ,
 Et Baaren den er fremme.

Dg derfor blev den Juletræ,
 Hvor kan det Andet være?
 Iht Tre og Gaab og Kjærlighed
 De kom jo jubtende herved
 Med Breiseren, den fjære.

Dg derfor blev den Juletræ,
 Dg staar med gyldne Bjærtter
 Dg lyser med sit milde Stin
 Den fjære Herre Jesus ind
 I alle Barnehjærtter.

V. Gregersen.

Kristtorngræuen.

I det store London boede i en af Ud-
 fanterne en liden Familie. Faderen var
 Dummibuskjører, og en stout, alvorlig Mand
 var han, som saa mægtig ud, naar han fra
 sit hoieste Sæde styrede sine to vælige Heste
 med:ns den tunge Vogn hurtig og let snøede
 sig gjennem Rækkerne af alle Slags Kjøre-
 toier og standsede med et eneste Nyl, naar
 Passagerer hoppede ud og ind.

Alle beundrede Tom Sawyers Kunst i
 at kjøre, hans sikre Blik, som lod ham knibe
 sig igjennem de snevreste Udgange, hvor An-
 dre ikke rovede at kjøre ind; hans mærkværdige
 Instinkt til at opdage en Passager i
 Brimlen og med sin lange Svøbe give Teg-
 net, at han skulde naa ham strax. Ja,
 Svøben var hans egentlige hoieste Haand, —
 med den meddelte hun sig til hele Udenver-
 den om ham, vinkede og sjernede, hidkaldte
 og paamindede, advarede og straffede, og i
 de Gader, hvor han Dag ud og Dag ind
 foer frem og tilbage, var hans lange Svøbe
 og følgende Snert godt kjendt, ligesaa vel
 som hans skarpe Diue, der snøede under to
 bufsede Dienbryu og sendte sine speidende
 Blikke til alle Kanter.

Her var han i sit Element; men det
 kunde man ikke sige om ham i hans Hjem.
 Fra det Dieblit, Tom Sawyer traadte over
 sin Lærstuel, blev han en stille og ordknap
 Mand. Hans Kone, Mary, havde et sødt,
 velsignet Ansigt, og en stink liden Kone var

hun. Alt var som blæst i det lille Hjem
 fra Loft til Kjelder. Hendes store Kjøkken
 var det hyggeligste Rum af alle og det Sted,
 hvor Familien i Ualmindelighed opholdt sig
 til daglig. Kobber- og Tinkar smykkede
 Væggene, blinkede og stumede i Jldens Lys.
 Bænkene omkring det store Spisebord vare
 som blankt polerede og indbød til Forfri-
 stelse og Hvile, og Alt, som blev sat paa
 Bordet, var, som Bordet selv, rent og appe-
 titligt. Selv var Mary en Afspæiling af
 sit Hjem — net fra Top til Taa; men ogsaa
 over hende var der et besynderligt, stille
 Mørk, der især hvilede som en let Skygge
 over hendes Ansigt, fra det Dieblit hendes
 Mand traadte ind.

Men den, som ikke var tung og alvor-
 lig, det var lille Tom, 9 Aar gammel og
 eneste Barn i Huset. Han var saa blid og
 munter og sine Forældre ualmindelig hen-
 givne. Naar Faderen var hjemme, sad han
 paa hans Kna, spurgte om Hestene og den
 svære Vogn, beundrede hans stærke, sene-
 de Hænder, ryttede og trak i hans svære, mørke
 Skjæg og ligede ind under hans bufsede
 Dienbryu, hvor to dybe, alvorlige Dine ly-
 ste ham i Møde.

Dg Tom Sawyer elskede sin Son maa-
 ske over Alt i Verden; hans lykkelige Smil
 og elskværdige Smaapjat var hans hoieste
 Glæde — men naar saa lille Tom havde
 siddet en Stund hos Faderen, hvistede han
 til ham: „Gaa bort til Mama“.

„Men du kan jo følge med“, kunde da
 lille Tom svare; men da blev Faderen lige-
 som ganske undselig og svarede ikke. Lille
 Tom blev ogsaa taus og kravlede ned fra
 Faderens Favn og begyndte at hænge Mama

Skjørterne, hjælpe hende i alle hendes Be-
 skjæftigelser, som altid vare ualmindelig
 mange, naar Manden var tilstede. En rast-
 los Uro hvilede over hende, hun gned og
 pudkede, ordnede og stelte, medens Tom Sa-
 wyer sad taus og ubevægelig og smøg af
 sin lille Pipe.

„Gaa nu hen til Papa“, kunde Mode-
 ren da hviste, naar lille Tom havde fulgt
 hende i Hælene en Stund, og Gutten lod

fig ikke dette sige to Gange; thi Papa var meget morformere end Mama, med han kunde han tale om Hestene, og intet Emne interesserede lille Tom mere end dette.

Saaledes vare flere Aar gledne hen — der hvilede en tung Sky over Huset, og lille Tom vidste godt, hvad det var: det var det, at Mama og Papa ikke vare rigtig glade i hinanden. Ofte, naar lille Tom havde sluttet sin Aftenbøn, kunde han tilsoie for sig selv: „Kjære Jesus, gjør Mama og Papa til gode Venner“, og denne Bøn var hans egen Hjemmelighed; han ventede stadig paa dens Bønhørelse. Ja, der var Noget, som var imellem hans kjære Forældre, det søtte han godt, og han kunde ofte paa sin uskyldige Maade spørge derom, men fik aldrig noget Svar. Dette Forhold pinte og plagede den lille Gut, og han lagde en liden Plan, som han nok troede, de ikke vilde kunne modstaa.

Det var nu den dejlige Juletid, den største af alle de hellige Fester, og til den hørte mange gode Sager. Som Bynt og Smykke i Huset anvendte de Kristtorn, som i fulde Vogne blev hjort gennem Gaderne og frembudt til Salg. Lille Tom havde faaet en dejlig, stor Gren med blanke Blade og røde Bær i store Klaser inde ved Stammen. Den fik han stillet op over Stuedøren Juledagen, og da Faderen ved Middagstider kom hjem, passede han ham og bad ham tage Stovlerne af og ganske sagte gaa ind ad Døren et Dieblit efter. Selv sprang han i Forveien, og da Faderen lidt efter aabnede Døren, stødte han lige mod sin Hustru, som var fort derhen af lille Tom.

„Papa, Mama,“ raabte han, „nu maa I kysse hinanden, thi Alle, som mødes under Kristtorngrenen Juledag, maa give hinanden et Kys; det er en gammel Skik, og det maa I ogsaa gjøre!“

Forældrene stode ganske tause og overveidede ligeoverfor hinanden; men med een Gang aabnede Faderen sine Arme: „Mary“, hvilede han, „lad vort Barn forene, hvad engang onde Menneſker have skilt ad“, og

Mary kastede sig i hans Arme, medens hun hulkende sagde: „Have vi Noget at glemme, lad det være glemt, og have vi Noget at tilgive, saa lad det være tilgivet!“

Men lille Tom — ja han blev næsten glemt i den Stund; men siden, da Glæden og Freden atter var draget ind under det hjemlige Tag — da Tom Sawyers høie Stemme gav Gjenlyd i det skinnende Kjøkken, ledsaget af Marys friske Latter og nuntre Skjemt — da lille Tom sloi mellem dem som en Vidsals, slagrende fra den Ene til den Anden —, da blev han mangen Gang i Stillehed velstguet, fordi han i den beleilige Stund atter havde forenet to Hjerter, som i Taushed havde banket for hinanden, men som en uskyldig Misforstaaelse havde skilt ad — og hver Jul bleve alle Døre smykkede med Kristtorn til Minde om hin dejlige Juledag, da Gud gennem BARNETS rorende Kunſtgreb havde bøiet Hjerterne mod hinanden og forenet de to under Kristtornens grønne Krone, ved et Kjærlighedens Kys.

„Derudi bestaar Kjærligheden, ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og har udsendt sin Son til en Forsoning for vore Synder.

I Elskelige! har Gud saaledes elsket os, da ere vi og skyldige at elske hverandre.“
1 Joh. 4. 10. 11.

Svad jeg kjender.

Jeg kjender Guds Hjerte og ved, at det tager Del i al min Jammer.

Jeg kjender Guds Øre og ved, at det hører mit Raab.

Jeg kjender Guds Mund og ved, at han holder, hvad han har lovet.

Jeg kjender Guds Haand og ved, at han ikke gjør noget Dndt.

Jeg kjender Guds Fødder og ved, at han aldrig er mig nærmere end i Korset.

De 2 Hænder.

Hos en Kristen er Troens og Kjærlighedens Hænder i bestandig Virksomhed; den ene tager, og den anden giver.

Farvel-Sang.

Saa vil vi nu sige hverandre Farvel
 Og ønske: Guds Fred over Eder!
 Guds Fred med os Alle om Morgen og Aften,
 Saamange som hjertelig beder,
 At Kristus, Guds Søn,
 Maa være vor Løn,
 Naar vi skal af Verden udvandre!

O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os Guds Søn,
 Saa glade vort Løb vi fuldende!
 Gud Helligaand, himmelske Trøster i Løn,
 Ved Sjærligheds Luerne brænde,
 At vi kan med Lyst
 Og Mod i vort Bryst
 Saa kæmpe, at Kronen vi vinde!

Gaade.

Mit Første gjennem Italien flyder;
 Mod Storm mit Andet et Fristed byder;
 Mit Tredie: en Fjst fra det fjerde Vand,
 Hvis ikke det mangled et „e“ desværre.
 Mit Fjerte: en gammel kristen Mand,
 Som foretrak Død for at svigte sin Herre.

Opløsning

paa Gaaden i No. 10:
 Minde.

Rigtig opløst af D. D. L., Norjeland, Minn.; C. S., Zumbrota, Minn.; D. G. B., Albert Lea, Minn.; A. C., Amherst, Minn.; D. S., Houston, Minn.; D. G. N., Sheldahl, Iowa; N. P. J., Benson, Minn.; N. D. B., Sheldahl, Iowa; M. L., Lake Park, Minn.; J. H. N., Elon, Iowa; G. A. D., Emerald, Minn.; G. D. V., Scandinavia, Wis.; J. C. A., Zumbrota, Minn.; D. A. M., Bratsberg, Minn.; A. G., Norjeland, Minn.; J. J. A., Granite Falls, Minn.; J. D. J., North Fork, Minn.; J. L., Washington Prairie, Iowa; D. A. J., South Beef River, Wis.; J. N. B., Plymouth, Wis.; A. C. N., Stony Run, Minn.; P. A. D., Pulcifer, Wis.

Opløsning

paa Regneopgaven i No. 10:
 Grette er 18 Aar gl., Kathrine 6 Aar gl.
 Rigtig opløst af C. S., Zumbrota, Minn.; D. G. N., og N. D. B., Sheldahl, Iowa; G. D. W., Scandinavia, Wis.; J. C. A.,

Zumbrota, Minn.; N. J. B., Sacred Heart, Minn.; A. G., Norjeland, Minn.; C. A. D., Utica, Wis.; J. J. A., Granite Falls, Minn.; J. D. J., North Fork, Minn.; A. H. H., Utica, Wis.; P. B. B., Spring Grove, Minn.; D. A. J., South Beef River, Wis.; J. N. B., Plymouth, Wis.; P. A. D., Pulcifer, Wis.

Børneblad

tiltræder, om Gud vil, sin 9de Aargang fra Nytaar 1883 og sendes alle gamle Abonnenter, som ikke inden 1ste Januar have op sagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars Udgang. Bladet skulde betales i Forskud, og de Mange, som ikke gjøre dette, sætte Udgiveren i stor Forlegenhed, da Bladets store Udgifter ere kontante, og det ellers bliver umuligt at drive Bladet uden at sidde inde med et større Overskud fra de foregaaende Aar.

Af Bladets Overskud er nu det Hele udbetalt for de 5 første Aargange med \$1,222, bestemte for et nyt Skolelærerfeminar, og desuden \$100 af 6te Aarg. s Overskud til Waisenhuset i Wittenberg. Paa 7de Aargang resterer endnu Saameget, at der saagodt som intet Overskud er, og paa 8de Aargang er der endnu en stor Underbalance. Da Saameget iaar er bleven udbetalt af tidligere Overskud, og da desuden Nere har været anvendt paa Bladets Udstyr, har disse store Restancer sat Udgiveren i ikke ringe Forlegenhed.

De, der betale i Forskud for næste Aar erholde indtil videre som Præmie 1 indb. Gr. af 5te og 6te Aarg. (1879-80) for hver \$5.00, som indsendes. Enkelte indb. Aarg. haves ikke.

Nye Bestillinger bedes indsendte snarest muligt. Ellers vil det let gaa som iaar, at vort Oplag bliver forlidet for senere Bestillinger.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr. Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Kanceliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5-9 Explr. efter 30 Cts. pr. Explr.	
— 10-49 — 25 " —	
— 50 og derover efter 20 " —	

Adresse: J. B. Fridh,
 Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Barden“s Vistrykkeri, La Crosse Wis.